

Maar inderdaad is de proletarische wereldrevolutie hun vijand, omdat deze hun het privé-eigendom wil ontnemen. Daarom verhinderen zij de overwinning van de proletarische wereldrevolutie, doordat zij de 3e Internationale den weg daartoe laten versperren.

Daarom wierpen zij de Kommunistische Arbeiderspartij uit de 3e Internationale, omdat de revolutionaire wapens en strijdmethoden van die partij hun plannen in den weg stonden.

8) Het doorkapitaliseren van Sowjet-Rusland door het wereldkapitaal, waarmee nu met de krachtige hulp van de Sowjetregering begonnen wordt, betekent niet slechts het einde van Sowjet-Rusland als proletarische Staat, maar tegelijk ook nieuwe belangrijke veranderingen voor het wereldkapitaal om zijn crisis te overwinnen.

Het betekent ook nieuwe ongekende bezwaren en hindernissen voor de ontwikkeling der proletarische wereldrevolutie.

De 3e Internationale heeft officieel afstand gedaan van de proletarische revolutie in de kapitalistische landen, omdat zij niet in het belang van de Russische Staatspolitiek is. Want het belang van de Russische Staatspolitiek bestaat in het behoud en de bewegingsvrijheid van het burgerlijke en het boersche privé-eigendom en in de kapitalistische opbouw in Rusland.

Daar de proletarische revolutie de Sowjet-regering in deze, door de historische ontwikkeling voorgeschreven taak zou hinderen, plaatst zij zichzelf met haar 3e Internationale in tegenstelling met de wereldrevolutie. Daarom roept Sowjet-Rusland en de 3e Internationale het wereldproletariaat niet meer tot revolutie op, niet meer tot verovering van de macht, maar slechts tot het „invloeden uitoeffenen op de kapitalistische regeringen” om aan Sowjet-Rusland machines en waren te leveren langs kapitalistische wegen.

De afdelingen van de 3e Internationale staan allen tezamen in dienst van één burgerlijke Staat, n.l. Sowjet-Rusland; de partijen van de 2e Internationale, dus in ons land de S.D.A.P., staan allen afzonderlijk in dienst van hun eigen burgerlijke Staat.

Dat is het gehele onderscheid.

Door haar wil tot produktie op de grondslagen van het internationale kapitalisme, helpt de 3e Internationale het kapitaal zijn crisis praktisch te overwinnen, terwijl het tegelijk de proletarische revolutie in den rug aanvalt; want middel en voorwaarde van de proletarische revolutie zijn juist de sabotage en het stilleggen van de kapitalistische produktie.

De 3e Internationale is voor de proletarische wereldrevolutie verloren. Haar ondergang zal even snel komen als haar zegevierende intocht begon.

Met haar einde zal het revolutionaire proletariaat van de gehele wereld op zichzelf aangewezen zijn.

9) Wij staan thans te midden van een wereldsituatie, waarin het kapitalisme het als zijn hoofdtak beschouwt zich het internationale strijdmiddel te verschaffen voor den wederopbouw van het kapitalisme en de internationale onderdrukking van het proletariaat.

Hierteenover staat het proletariaat zonder een overeenkomstig wapen, zonder een revolutionaire arbeidersinternationale.

De Kommunistische Arbeidersinternationale zal de leidster van de proletarische wereldrevolutie zijn en wel in haar laatste beslissende stadium, n.l. van de verovering van de macht door het proletariaat.

Bij het vaststellen van haar tactiek zal zij enerzijds iedere schematisering moeten vermijden, anderzijds echter zulke strijdmethoden tot voorwaarde stellen, zooals de proletarische revolutie ze direct verlangt. Zij zal moeten uitgaan van den ontwikkelingsgraad der economische verhoudingen in ieder land en overal daar, waar de doodskrisis van het kapitalisme begonnen is, den strijd moeten voeren met uitsluitend proletarisch revolutionaire wapens, dus met methoden, die tegen het parlement zijn, tegen de vakbonden en tegen de wetgeving.

Van nu af aan heeft het proletariaat geheel nieuwe strijdmethoden en geheel nieuwe organisatievormen nodig, zooals de actieve strijd tegen het parlement, de schepping van bedrijfsorganisaties en den onmiddellijken strijd om de politieke macht met alle, naar behoefte aan te wenden strijdmiddelen. De strijdmethoden van de Kommunistische Arbeiderspartij van Duitsland daarenboven aan alle groepen en partijen van de Kommunistische Arbeiders Internationale te willen voorschrijven zou een historische onjuistheid zijn.

Binnenkort zullen in dit blad nog nadere berichten omtrent de besprekingen over de oprichting en organisatie van de Komm. Arb. Int. volgen.

Nog eens de bomaanslag.')

Het feit dat de inzender het „ingezonden” in ons vorig nummer aan ons blad stuurt, het blad der Komm. Arb. Partij is een bewijs, dat hij ons als groep niet in denzelfden hoek wil trappen als de andere partijen. In elk geval ziet hij een verschil. En terecht: een groep, die — hij moge zich partij noemen — op het standpunt staat van klasse-dictatuur en geen partij-dictatuur, een groep, die niet aan parlementarisme doet, waardoor de idee „anderen zullen voor ons de zaken wel opknappen” wordt in stand gehouden en aangekweekt,

een groep, die het zelfbewustzijn bij de arbeiders wil helpen opklaren, zóó een groep is geen partij in den gewonen zin. Toch zal de inzender, wat organisatie-wijze betreft het niet met ons eens zijn, als hij tenminste een ongeveerde gelijkte meening heeft als bv. Kooyman.

Onze vrienden uit den Haag hebben in hun program evenals wij klasse-dictatuur. Zij haaten, evenals wij het bonzensteltje.

Maar hoe het proletariaat veranderd moet worden, hoe onze propaganda op den geest van het proletariaat moet inwerken, daarin verschillen wij zeer.

Dat de kapitalistische werkelijkheid aan de arbeidersklasse zich opdringt en een grooten ommekeer in het denken teweegbrengt, dat zijn we eens. Maar wij zijn van overtuiging, dat dit niet genoeg is en dat de arbeidersklasse door organisatie, door goede organisatie, waar zoveel mogelijk de kapitalistische ondeugden vermeden worden, dat zij daardoor omhoog moet, tot daar waar zij moet zijn, om den strijd te kunnen winnen. Deze invloed van organisatievorm op den geest van gezamenlijke individuen werd door Kooyman vooral ontkend. Kooyman stond hier fel tegenover ons. Dit neemt niet weg, al zijn wij 't niet met hem eens, dat zijn manier de manier is om het proletariaat wakker te schudden, dat we ons ook geërgd hebben aan de misselijke wijze, waarop de Tribune over zijn „bravoure” schreef. Hier blijft dit blad zelfs beneden een burgerlijk Handelsblad, dat niet kon ontkomen aan den indruk die Kooyman maakte.

In onze brochure „De Organisatie voor den Klassestrijd van het Proletariaat” vindt men meer uitgebreide beschouwingen over het begrip „partij”. Eerstdaags hopen we hieraan ook nog eens een artikel te wijden. Red.

Door plaatsgebrek moest dit antwoord een krant overslaan.

Mededeelingen.

ENSCHDEDE. BEDRIJFSORGANISATIE.
OPENBARE VERGADERING, Vrijdag 24 Februari, in zaal 2 van „Ons Huis”.

Uitnodiging voor alle arbeiders, die de vakbeweiging om principiële redenen verlaten hebben. Bespreking van de toestand en van nieuwe, werkelijke strijdmiddelen. Komt en bouwt zelf uw eigen organisatie op.

We verzoeken de abonnee's, die het 1e halfjaar nog niet voldaan hebben. 't Geld ten spoedigste op te zenden. **We hebben het dringend nodig.**

Eventuele copie voor de „Kommunistische Arbeider” inzenden tot en met 22 Februari

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassensocialisme	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat	12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleptouw der Internationale bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëliën 16, Bussum.	
Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.	

Zoeklicht.

WASHINGTON, Febr. (Reuter.)

Bij de indiening der vlootovereenkomst zeide Hughes, dat er waarschijnlijk nimmer over een belangrijker verdrag was onderhandeld. Het betekende een geweldige geldbesparing en maakte een eind aan den wedloop op marinesgebied, terwijl de veiligheid der mogendheden onaangeast bleef.

Uit bovenstaand bericht blijkt wel duidelijk, dat de kapitalisten met de overeenkomst te Washington alles bereiken, wat hun hartje maar begeert: aan de eene kant bezuiniging van hun begrotingen, wat hun te stade komt bij de opbouw der ontworpen volkshuishoudingen; aan de andere kant toch de geleerdheid dat hun veiligheid in een volgende oorlog door deze beperking van groote-schepenbouw er niet minder om wordt. Maar vóór die oorlog eerst eens wat opbouwen en naar hartelust uitbuiten!

Geld stinkt niet!

Uit Reval wordt aan de „Information” gemeld, dat de voorzitter van het pan-Russische Centrale Uitvoerende Comité der Russische sovjets, Kalinin, aan den sovjet-vertegenwoordiger in Italië, Worowski, last heeft gegeven, op het Vaticaan de deelneming van de Russische sovjetregering te betuigen met het overlijden van Paus Benedictus XV, die, aldus luidt het telegram, zooveel heeft gedaan om den nood der door den hongersnood in Rusland getroffen te lenigen.

In zijn telegram aan Worowski herinnert Kalinin er aan, dat de overledene meermalen de Katholieke wereld heeft aangespoord tot hulpverlening en zelf aan de hulporganisaties een bedrag van een miljoen lire heeft geschonken voor de steunverlening aan Rusland.

Washington.

We kunnen soms van de kritiek, die overigens burgerlijk denkende menschen op de huidige maatschappij leveren, wel het een en ander leeren. Dat toonde ons Brailsford met zijn werk „De Oorlog van Staal en Goud”, waarin hij zoo voortreffelijk het moderne imperialisme ontdekt; en dat doet ons ook zien de kritiek, welke b.v. een Keynes op het Versailler-verdrag leverde. Zoo zijn nu, dunkt me, ook voor ons van belang de beschouwingen, die een kritisch Engelsch schrijver, Shaw, in het Engelsche blad „The Nation” wijdt aan de conferentie te Washington. Hij zegt daarin o.m. dat de groote mogendheden gemakkelijk hun groote, kostbare slagschepen kunnen afschaffen; de afgeloopen oorlog leerde immers dat ze vrijwel overbodig zijn; evenzoo is het met de cavalerie. Ja eigenlijk, zegt Shaw, eigenlijk zouden ze, als ze uit de vorige oorlog geleerd hadden, nog veel verder gaan. Want toen bleek, dat komt er een conflict — en conflicten moeten komen, onvermijdelijk, in dit productieselsel — een land zonder leger gauw genoeg een leger bij elkaar heeft (Engeland), dat dan snel en best opgevassen is tegen reeds lang en goed georganiseerde legers.

Intusschen, zoover als Shaw hier gaat, is men te Washington (aldaar, omdat Amerika nu de wereldbeheerschende macht is geworden) inmiddels niet gegaan. De bouw van groote, kapitale schepen beperken min of meer, daarvoor was men wel te vinden. De gelden voor deze toch min of meer onnutte kolossen zijn maar al te zeer voor de kapitalistische opbouw nodig. Maar de bouw van vliegtuigen kan onbeperkt voortgaan.

Maar het groote belang dezer conferentie — waarop de bekendste geuniformde sabelslepers uit de afgeloopen oorlog mee-figureerden — ligt ergens anders in. En wel de overeenkomst betreffende de Zuidzee, waardoor overeenstemming bereikt werd hierin: de dreigende conflicten, die onherroepelijk daar losbarsten moeten, worden opgeschort voor een tijd. Illusies hoeven we ons niet te maken: nieuwe oorlog komt er, als de arbeiders niet tot het inzicht komen, dat de maatschappij rijp is voor de kommunistische productiewijze en daarnaar handelen, d.w.z. hun klassedictatuur vestigen. Maar even belangrijk is, dat de groote mogendheden de oorlog tijdelijk trachten uit te stellen — wat dus de voorspelling van Trotzky en de C.P.'ers hier, als zou die oorlog in 1922 of 1923 uitbarsten, fout doet zijn. Want in die periode van uitstel zullen de heerschers met alle macht zien te komen tot een herstel hunner ontworpen huishoudingen. En daartoe onmedoogend en cynisch de arbeiders, voorzoover nodig voor de productie schrikkelijk uitbuiten (lagere loonen, langere werktijd); voorzoover overbodig, laten ondergaan. Dit betekent de overeenkomst tusschen Amerika, Frankrijk, Engeland en Japan voor de arbeiders.

VERSCHEENEN:

1e Nummer van „DE BAANBREKER”

Orgaan van de Komm. Arb. Jeugdgroep, A'dam. Proefnummers verkrijgbaar: Adm. Vrolikstr. 27111

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

Nog eens de Spoorwegstaking in Duitschland.

De arbeidersklasse leert uitsluitend met aan den lijve opgedane ervaring. Met andere woorden: ze wordt alleen door schade en schande wijs. En zoo vloeit uit de laatste Duitse spoorwegstaking behalve de schade en schande ook een sublieme wijsheid.

Toen de staking op 6 Februari plotseling werd opgeheven door de leiders, viel dat voor de stakers buitengewoon onverwacht. En ze wilden het eerst nauwelijks geloovent. Ze dachten aan een truc van Regering met haar bentgenooten: de vakbonden. Maar 't was geen truc.

Waarom hief de leiding de strijd plotseling op? Er was toch niet het geringste aan de eischen tegemoet gekomen. De staking slaagde als staking volkomen en nog breidde de strijd zich iedere dag meer uit.

Waarom opheffen? De arbeiders snapten het niet. Maar al gauw kwam de oorzaak aan de dag. De strijd moest opgegeven, omdat te zoo boven verwachting goed slaagde.

Vijf dagen spoorwegstaking hadden het heele bedrijfsleven volkomen ontwricht. De handel, de post stonden stil. De kolennijnen stonden voor een deel stil, door gebrek aan afvoer. De verschillende industrieën moesten stopgezet door gebrek aan grondstoffen en kolen. Deze toestand kon hoogstens nog eenige dagen duren en dan moest de ontknoping komen: **De burgeroorlog.** Dat was natuurlijk niet de bedoeling der beambtenorganisatie. Want zij strijd niet tegen het kapitalisme, niet tegen de uitbuiting, maar alleen tegen intensievere uitbuiting. Een burgeroorlog, die de macht van 't Grootkapitaal sterker zou bevestigen, kon zij niet wenschen. En als 't resultaat zou zijn een vestigen van de proletarische dictatuur, werd dat door haar evenmin gewenscht. Daardoor dorst de beambtenorganisatie de gevolgen van de strijd niet aan en gaf ze zich over. We kunnen dus gerust zeggen, dat de beambten niet wisten wat ze deden, toen ze de strijd ontketenden.

Dat ze zich in 't karakter van deze strijd vergisten, komt voor een groot deel door 't feit, dat ze het karakter van de huidige vakvereeningen niet doorgrondten. Ze verkeerden in de dwaling, dat deze proletarische organisaties de proletarische belangen verdedigden. Mochten ze ook verwachten, dat de andere vakvereeningen zich meer of minder „neutraal” zouden houden, 't bleek terstond dat Vakvereeningen en Kapitaal één gesloten front tegen 't proletariaat vormden. Als door een bliksemlicht werd voor honderd duizenden in scherpe afteekening belicht, hoe Vakvereeningen en kapitaal 't proletariaat aan de ontzettendste uitbuiting overleveren voor het herstel van het kapitalisme. En de massa's waren daarmee een ervaring rijker en een illusie armer geworden.

We zeiden reeds: De regering bleef op haar stuk staan. De burgeroorlog stond voor de deur. En de massa's aarzelden om de stakers te hulp te komen. Wat zou er echter gebeurd zijn, als de massa's wat groter zelfstandigheid hadden gehad, de hulp gekomen waren en de maatschappij sociaal-democraten-democraten-centrum ten val hadden gebracht?

Er zou een nieuwe regering gevormd zijn. Een meer „linksche”, een arbeidersregering. Een regering van de Soc. Dem. Scheidemann, Noske, de onafhankelijken Hilferding, Breitscheid, en de communisten. Maar nooit zou ook deze nieuwe regering de levensvoorwaarden voor het proletariaat hebben kunnen verlichten. Ook deze regering zou moeten voortgaan met massa-ontslag, loonsverlaging, verlenging van arbeids-tijd, knevelwetten om stakingen te verbieden, belastingverhoging enz. Want ook deze nieuwe regering zou staan op 't standpunt van de opbouw van het kapitalisme. En de opbouw kan alleen geschieden door de vreeslijkste uitbuiting. Een eenheidsfront van Sociaal-Democraten, Onafhankelijken en Communisten kan tot niets anders leiden.

Daarom is het in 't huidige stadium niet meer de vraag

of deze dan wel een andere regering het Duitse proletariaat laat uitbuiten en uitbuit, maar is de arbeidersklasse alleen de keus gelaten tusschen de proletarische revolutie en de brutaalste uitbuiting door het kapitaal. Is er iemand, die een andere mogelijkheid ziet?

De 2e en 2½e Int. en de vakvereeningen hebben gekozen. Zij komen onomwonden uit voor de onderwerping der arbeidersklasse. Anders staat het met de 3e Int. Zij verklaart zich met de mond voor de proletarische revolutie. Inderdaad bedreigt zij de arbeidersklasse, omdat zij met de daad aan de opbouw werkt. Dus aan de onderwerping van het proletariaat.

Wat we zullen zien.

De C.P. van Duitschland heeft in de stakingsdagen moeite gedaan, de staking uit te breiden, om tot een algemeene werkstaking te komen. Waartoe? Om 't proletariaat op te vorderen arbeidersraden te vormen, opdat de arbeidersklasse de dictatuur in handen kon nemen?

Mis! Doel van de algemeene werkstaking was niet de arbeidersklasse naar de macht te voeren. Doel was: 't tot stand brengen van een regering van arbeiders en beambten.

De Duitse communisten stonden klaar, om met de Noskieten en de Onafhankelijken de ministerzetsels te verdeelen. Ze zamen met de andere „opbouwers”.

Had een dergelijke regering ook maar iets voor het proletariaat kunnen doen? Zou deze regering niet als iedere andere het kapitalisme moeten opbouwen? Aan de eischen der Entente moeten voldoen, den handel met Rusland herstellen, de internationale productie en ruil bevorderen? Natuurlijk!

Ja, we willen wel verder gaan. Stel, dat het proletariaat in 't onnoozelheid een „zuiver kommunistische” regering aan 't bewind had gebracht. Zou deze ook maar iets verbetering voor de arbeiders kunnen brengen, eenige „communisme” maatregel kunnen nemen? Neen! Ze zou voort moeten gaan met opbouw! Met de beestachtigste uitbuiting van het proletariaat!

Zooeven verschenen:

De Sowjet-Regering en de 3e Int. op sleptouw der Intern. Bourgeoisie.

Zie blz. 4.

Dit alles weet de 3e Int. heel goed.

En moet deze politiek voeren, omdat zij de proletarische revolutie, de wereldrevolutie, tot elken prijs moet verhinderen. De Duitse Revolutie, de wereldrevolutie, is geen kinderspel. Dat betekent de burgeroorlog in 't z'n scherpste vorm. Dat betekent, dat de Witte Gardien, de Orgesch, Stinnes en de heele groote en kleinere bourgeoisie met alle moderne moordwerktuigen op de districten, die door het proletariaat veroverd worden, worden losgelaten. De 3e Int. mag de burgeroorlog niet inhalen, om Rusland. Burgeroorlog betekent de productie tot stilstand brengen, ten deele vernietigen. Dat mag niet om Rusland. Want Rusland moet kapitalistisch worden opgebouwd.

't Gaat toch niet aan de proletarische revolutie te ontketen, terwijl Rusland door middel van Radek niet de Duitse groot-bourgeoisie, met Stinnes en Rathenau, en met het Fransche kapitaal onderhandelt over de kapitalistische opbouw van Rusland? *) Terwijl Krassin in Engeland hetzelfde doet met de Engelsche bourgeoisie? Terwijl Rusland mede aan zit aan de

*) Teekening is 't volgende: Na de staking ontstond een ernstige regeringscrisis. Niet minder dan 5 moties van wantrouwen werden tegen het ministerie Wirth ingediend. Ook de Duitse communisten wilden het ministerie ten val brengen. Radek, bestuurslid der 3e Int., heeft toen de Onafhankelijken overreed zich ten deele van stemmen te onthouden, om zoo het ministerie Wirth te redden. Wat ook gelukte.

conferentie-tafel in Genua, om het kapitaal te herstellen? De kapitalistische opbouw van Rusland kan geen proletarische revolutie gebruiken. Een revolutie in Europa, in Duitschland vooral, zou de onmiddellijke blokkade voor Rusland betekenen. De proletarische revolutie zou in Rusland de honger voor een reeks van jaren permanent, blijvend, doen zijn. Daarom moet het onmiddellijk belang van Rusland gaan boven de Wereldrevolutie. Daarom moet het Wereldproletariaat geofferd worden aan de Russen.

Met één slag wordt het nu duidelijk, waarom de 3e Int. vasthoudt aan de contra-revolutionaire vakorganisaties, aan het parlementarisme, waarom zij de klassedictatuur niet wil.

Zij handelt zoo, omdat zij de Wereldrevolutie niet wil, omdat ze contra-revolutionair is.

En het vreeselijke is, dat ze dit niet openlijk zegt. Dat ze met revolutionaire frases, de arbeidersklasse bedreigt. Dat ze het doet voorkomen, of ze het proletariaat naar de macht wil voeren.

Zoo is de Duitse Spoorwegstaking van buitengewoon belang geweest. Ze heeft duidelijk de rol van de 3e Int. en van de Duitse C.P. doen zien. Een helder licht is opgegaan over wat ze veel en wat ze niet willen.

De Duitse spoorwegstaking heeft duidelijk doen zien, dat het revolutionaire proletariaat volkomen alleen staat. Dat het zich op niemand kan verlaten dan op zich zelf. Dat het voor zijn revolutie behalve de organisaties van het kapitaal, ook die van de 2e, 2½e en 3e Int. moet vernietigen. Mitsgaders de heele vakbeweiging.

Zou het de les leeren?

Werkloozen en Vakbeweiging.

Dat de vakvereeningen in de tegenwoordige economisch omstandigheden onmachtig zijn, den strijd tegen het kapitalisme te voeren (gesteld al, dat zij het zouden willen), is voor onze lezers geen nieuws. Maar het gebeurt niet elken dag, dat wij de waarheid van die stelling door voorstanders der vakvereeningen erkend zien en het is daarom wel de moeite waard, om nota te nemen van de beschouwingen, die het Engelsche weekblad „The New Statesman” onlangs (nummer van 31 Dec. 1921) onder den titel „In Work and out of Work” (Aan het werk en zonder werk) aan de verhouding van vakbeweiging en werkloosheid wijdde. Zooals men weet, staat dat blad op het standpunt van de Labour-partij en de Trade Unions (vakvereeningen). In het bedoeld artikel treffen we o.m. de volgende scherpe en juiste teekening die verhouding aan:

„De vakbeweiging vertegenwoordigt in de eerste plaats personen, die werk hebben. In normale tijden is de groote meerderheid van hare leden „aan het werk en de werklozen vormen dan „slechts een kleine en voortdurend wisselende minderheid. Het gehele mechanisme van de vakbeweiging is van nature gebouwd met het oog op „mensen, die gewoonlijk werk hebben, al mogen „zij dan ook nu en dan zonder karwei zijn. Hier „uit volgt, dat, wanneer de werkloosheid abnormale verhoudingen aanneemt, de vakvereeningen niet klaar staan en ook geen geschikte middelen bezitten om den toestand het hoofd „te bieden. Zij geven inderdaad in vele gevallen „grote bedragen voor uitkeeringen aan hare leden „en elke toename van werkloosheid boven de „normale betekent dan ook een aderlating voor „hare kassen. Maar terwijl zij gewillig genoeg „zijn om te betalen zooveel zij kunnen, blijven „zij toch in 't algemeen noodzakelijk de vertegenwoordiging van de leden, die aan het werk zijn „gebleven en loon trekken. Dezen trachten zij zoo „goed zij kunnen te beschermen door de methode „van collectieve onderhandeling, aan hunne leiders „wel bekend. Tegenover de concurrentie met een „groot leger van werklozen, wordt die taak echter

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105^h Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106^h Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

RADEK.

Een van de duidelijkste bewijzen, dat de derde Int. en de Russische Regering de Europeesche revolutie niet willen, is geleverd door Radek's houding bij de regeringscrisis in Duitschland, die na de spoorwegstaking was ontstaan.

De kommunisten wilden de Rijkskanselier Wirth doen vallen, om dan een Arbeiders-Regering met Scheidemann, Noske, Hilferding enz. te vormen. Dat een dergelijke regering de overwinning der reactie zou betekenen en de bloedige nederlaag der kommunisten (als in Hongarije) is duidelijk.

Dat soort van Eenheidsfront is vals en leidt niet tot de revolutie.

Maar, hoe vals ook, het was toch tot zekere hoogte een poging tot strijd.

Maar zelfs dit wilden de derde Internationale en Rusland niet. Deze willen toegeven aan de bourgeoisie en opbouw.

En daarom ging Radek, het lid van het bestuur der 3e Internationale en van den Uitvoerenden Raad van Rusland, naar Breidscheidt, den leider der Onafhankelijken, en ried hem aan, Wirth niet te laten vallen. Wat deze met een dertigtal Onafhankelijken dan ook deed.

Radek heeft daarmee een revolutionairen strijd verhindert.

Een vertegenwoordiger van Rusland kan niet anders doen. En de door Rusland beheerschte Internationale ook niet. Want revolutie in Europa betekent geen handel, en dus hongersnood in Rusland.

Nu is het door de K.P. van Duitschland ontkend, dat Radek dit gedaan heeft. Maar wie de Rote Fahne van 19 Febr. II. goed leest, ziet dat deze ontkening een erkenning is. Radek heeft nl. volgens de R.F. tot Breidscheidt gezegd, dat hij Wirth alleen moest laten vallen, als de Onafhankelijken dan ook een zuivere Arbeiders-Regering wilden en als het omverwerpen van het ministerie Wirth geen bluf was.

Daar Radek nu heel goed wist, dat de Onafhankelijken geen Arbeiders-Regering wilden, betekende zijn raad niets anders dan het ministerie Wirth te behouden.

De Russische Regering en de derde Internationale zijn waarlijk contra-revolutionair. Dit is voor elk arbeider, die zien wil, bewezen.

Maar hoevelen willen er zien?

De Bedrijfsorganisatie.

De taak der Kommunisten.

Er moeten bij de debatten over de Bedrijfsorganisatie, die wij, leden der K.A.P., nu onder elkander en met de leden van het N.V.V. en het N.A.S. met den grootsten ijver en toewijding houden moeten, enige hoofdpunten voortdurend in het oog gehouden worden. De hoofdpunten zijn:

I. Het vraagstuk wat de bedrijfsorganisatie doen moet in tijden van bloei van het kapitalisme, is nu geen vraagstuk. Want het kapitalisme is, voor lange jaren waarschijnlijk, in verval. De toestand is en blijft revolutionair. Wij moeten dus alleen behandelen de bedrijfsorganisatie in dezen toestand.

II. In Nederland is onze eerste taak nog propagandistisch. Want de meeste arbeiders weten van bedrijfsorganisatie nog niets.

III. Het zou gevaarlijk zijn bedrijfsorganisaties te vroeg op te richten. Want zij zouden dan spoedig te gronde gaan en dan was aan haar een zware slag toegebracht.

IV. De vraag of de kommunisten terstond uit de vakverenigingen moeten gaan, ook als er nog geen bedrijfsorganisaties zijn, moet zeer scherp (en in ieder vak) overwogen worden, en alleen beslist naar het voordeel voor de propaganda der bedrijfsorganisatie.

V. Het verwijt, dat wij, als wij in de vakbeweging

nog een tijd bleven, aan cellen-taktiek zouden doen, is ongegrond. Want wij willen werkelijk de vernietiging der vakvereniging; de cellenbouwers der derde Internationale haar behoud.

VI. De vraag: voorloopig nog in de vakvereniging of er uit (hetzij bij N.V.V. of N.A.S.) komt in eenigszin ander licht, nu men daar (zij het niet in werkelijk revolutionairen zin) bedrijfsorganisatie bespreekt en zegt te willen.

De vraag is nu, moeten wij, zolang men daar nog niet met de daad heeft getoond, dat deze bedrijfsorganisaties slechts verkapte vakverenigingen zijn, daar niet voor de werkelijk revolutionaire organisatie haar doel, haar middelen, haar taktiek, propaganda maken?

VII. In tijden, dat de revolutie nog niet is uitgebroken, is de hoofdzaak van de kommunisten voortdurend te propageren, dat de bedrijfsorganisatie de beheerder der fabriek en van het bedrijf in en na de revolutie moet wezen, en alle bedrijfsorganisaties te samen de beheerder der geheele productie.

In tijden van het uitbreken der revolutie ijveren de kommunisten voor het benoemen van comités van actie in elk bedrijf. Die comités van actie vormen met de K.A.P. den grooten uitvoerenden Raad der Revolutie.

Zij vormen met de K.A.P., na de revolutie, den Uitvoerenden Raad van den Sovjet-Staat.

Uittreden!

Onze partij staat met de Paaschdagen voor een hoogst belangrijke beslissing. Zullen we de propaganda voor de Bedrijfs Organisatie (B.O.) ook in de vakvereniging blijven voeren? Of zullen we uittreden en de arbeiders opvorderen ons voorbeeld te volgen?

De eisch van uittreden heeft een negatieve en een positieve bedoeling. Negatief wat betreft de verzwakking der vakbeweging. Positief waar zij opvoert tot vorming van Revol. B.O.

Deze twee bedoelingen hebben aanvankelijk geen gelijke kans van slagen. Het uittreden heeft meer kans in vervulling te gaan dan de vorming der B.O. De vraag is nu: Mogen we aansporen tot afbraak der oude org. zonder er dadelijk iets anders tegenover te stellen? Want dit zal stellig gebeuren. Want we praten niet voor doovmans-ooren, als we de oude organisaties aan een scherpe kritiek onderwerpen. De fouten der organisaties leven reeds in de hoofden van duizenden. Dat ze van organen van de massa, dat organen over de massa zijn gegroeid, dat ze den strijd tegen de neerdrukkende strekking van het kapitalisme niet meer kunnen voeren, dat de vakorganisaties ondegdelijke wapenen zijn in den strijd tot verbetering der levensvoorwaarden, laat staan voor de verovering van de macht, dat voelen ze wel. Maar ze weten nog niet goed raad met al hun kritiek. Ze weten aan die kritiek geen algemeene richting te geven. Ze weten daaruit nog geen gevolgtrekkingen te maken.

Ongetwijfeld zullen daarom onze argumenten inslaan. En even zeker zullen vele, die eigenlijk geen cent voor den proletarischen klassenstrijd over hebben, de z.g. klaploopers, onze argumenten aangrijpen, om hun lauwheid te verbloemen.

We verwachten dus van de leuze: „Uit de vakbeweging!“ een aanmerkelijke schade voor de betrokken organisaties. Wordt hierdoor de strijd van de arbeidersklasse tegen het kapitalisme verzwakt? Of, zoo ja, wordt toch ondanks dat, de grondslag gelegd voor vruchtbaarder klassenstrijd?

Wat zal er gebeuren als we niet uittreden?

De zaken zullen hun gewone loop nemen. Wij maken propaganda voor de B.O. binnen de vakbeweging. En de vakverenigingsleiders gaan ongestoord hun gewonen weg. En ze stemmen, noodgedwongen, toe in verslechtering der arbeidsvoorwaarden, ze werken aan hun geliefde opbouw. En zoo voeren ze ongestoord het proletariaat naar den ondergang.

Bovendien lijkt het ons ook uit ander oogpunt on-

juist, om in de vakbeweging te blijven. Zoodra we zooveel met de vakverenigingen verschillen, dat we hun vernietiging nastreven, is er geen factor meer, die ons te zamen bindt. Blijven we er toch in, om daar die vernietiging te propageren, dan is dit de beste methode, om niemand naar ons te doen luisteren. En dergelijke taktiek wordt door de arbeiders als niet-moreel gevoeld, als onkameraadschappelijk. Dus niet als de cellentaktiek. Staan we buiten die organisaties, dan krijgen we een veel beter oor. Daarbij komt nog, dat het resultaat van je betoog over de contra-revolutionaire rol van de vakbeweging bijna tot nul wordt teruggebracht, door je aanwezigheid in die organisaties.

We meenen daarom, dat 't langer blijven in de vakbeweging niet bevorderlijk is aan de propaganda voor de revolutionaire B.O. We meenen daarom, dat de rol van de vakbeweging niet voldoende oninaskerd wordt, dat de opbouwers te veel vrij spel houden.

Wat zal gebeuren als we wel uittreden?

Ons aantal is te klein, als dat het in dit opzicht een verzwakkende betekenis zou hebben voor de vakbeweging. Maar de morele betekenis is nu veel meer waard. Zoals vele C.P.'ers, die ons als goede kommunisten kenden, zich afvroegen, welke groote verschillen ons noodzaakten de C.P. te verlaten, zoo zal dit in de vakbeweging dezelfde werking oefenen bij ons uittreden daar. Het werkt dadelijk verhelderend.

Natuurlijk laten we het niet bij uittreden. Maar we ontwikkelen een intense propaganda, om de vakbeweging te nekken. En zoals gezegd, daarvan verwachten we een belangrijke verzwakking van de vakbeweging in aantal.

Wordt de vakbeweging aldus verzwakt, loch meenen we, dat dit geenszins een verzwakking der machtsformatie van 't proletariaat tegenover het kapitalisme is. Integendeel!

De voortdurende aanvallen van de bourgeoisie op het levenspeil van het proletariaat nopen dit onophoudelijk tot verzet. Georganiseerd of niet! Gaan niet de meeste stakingen eigenlijk over de hoofden der leiders heen? En de stakingen van den laatsten tijd hebben wel geleerd, dat ook de ongeorganiseerden van staken weten. En deze stakingen hebben ook geleerd, dat 't opheffen van stakingen niet in de eerste plaats van de ongeorganiseerden kwam. Maar wel van den kant van de vakverenigingsleiders.

De massa's worden ondanks de vakverenigingen, onherroepelijk in den strijd gedreven, georganiseerd of niet. Hoe meer arbeiders niet onder de geestelijke ban van de leiders staan, die vreezen de macht over een beweging te verliezen, hoe gunstiger de factoren voor massale actie.

Tegelijk wordt in deze acties de grondslag voor de B.O. en de Raden gelegd. Want de massa's voelen in hun strijd oogenblikkelijk de behoefte aan een organisatie. Door de bedrijfsverhoudingen en onze propaganda kunnen ze dan alleen de natuurlijke organisatie voor den klassenstrijd vormen: de Bedrijfsorganisatie.

We meenen daarom, dat de strijd tegen het kapitalisme door onze leus: „Uittreden!“ niet wordt verzwakt en dat ze tegelijk de grondslag legt voor vruchtbaarder klassenstrijd.

Daarom verwachten we dan ook, dat ons congres besluit tot: „Uittreden!“

Uit de vakorganisatie.

Het artikel: „Uit de vakorganisatie in No. 8 van ons blad is geheel in tegenspraak met wat zich op dit oogenblik aan het voltrekken is. In R'dam gaan diverse org. zeer sterk achteruit, daar hebben groepen van arbeiders ingezien, en reeds lang, dat de vakorg. geen strijdorg. meer is.

Wanneer het nu waar is, dat vele arbeiders uit de org. loopen, door dat zij hooge contributie moeten betalen, dan ook nog kunnen we dit voorloopig toejuichen, daar dan de misleiders van de arbeiders den vasten grond onder zich voelen gaan wankelen.

M.a.w. het scheiden van hoofden en rompen gaat

De economische democratie is na den oorlog pas met volle energie door de werkgevers in het grootbedrijf (haven- en transportbedrijf, spoorwegen) tot ont-plooiing gebracht. Met medewerking van de vakverenigingsbonden is het proletariaat gevangen in het net van het economisch parlement. Hier en daar begint zich ook dit arbeidersvijandelijk instituut al te ontmaskeren als een middel voor de werkgevers om de arbeiders van den strijd — de zelfactie — af te houden, maar over 't geheel kunnen we zeggen, dat de arbeiders niet alleen politiek, maar evenzeer economisch verparlementeerd zijn.

Het kan voor een met revolutionair sentiment bezieldde K.A.P.er aanlokkelijk zijn de vakbeweging, die zich a.h.w. bij dit parlementarisme aangepast heeft, waarwei te zeggen, maar het moet toch voor ons in de eerste plaats de vraag zijn, of hierdoor de taktiek gevolgd wordt, waarbij de propaganda voor onze beginselen, dus voor de revolutionaire zelfactie, het meest gebaat is. En dit lijkt ons nu juist niet zoo.

Het is — zooals dezer dagen door een mijner partijgenooten zoo juist werd opgemerkt — voor ons zeer gemakkelijk direct een aantal van onze vakorganisatiegenooten te „overtuigen“ van het contra-revolutionaire karakter der vakbeweging en deze uit de vakorganisatie te praten. Deze mensen zullen echter onze argumenten aanvaatten met de bedoeling om zich te onttrekken aan de hooge contributies, zonder ook maar iets voor een bedrijfsorganisatie te voelen. Het is onnoodig te stellen deze mensen aldus in de gelegenheid te stellen onder een revolutionaire leuze hun egoïsme bot te vieren.

Waar wij nu nog als kameraden in de vakbeweging gehoord worden en dus invloed kunnen uitoefenen op de geestesgesteldheid van onze kameraden in het bedrijf, zou men spoedig, indien wij buiten de vakbeweging stonden, ons uitmaken voor klaploopers. Dit zou op zichzelf niet zoo erg zijn als het feit, dat al onze propaganda voor doove-mans-ooren te loer zou gaan.

De motie Rotterdam lijkt ons ontijdig en in verband met de tegenwoordige situatie in de arbeidersbeweging verkeerd.

1) Het zal natuurlijk moeten blijken of een uit den grond gestampte bedrijfsorganisatie revolutionair kan zijn. D.w.z. in de praktijk!

Een anarchist geslacht.

De Tribune heeft 16 Februari den anarchist De Ligt ter schubank geleid. Maar o wonder! evenals bij vader Abraham is het slachtoffer onder haar handen in een schaaap veranderd. Jehovah verricht trouwens vaak van die wonderen voor deze patriarchen van het proletariaat. Bijna altijd zwaaien zij hun zwaarden en drillen zij hun lansen niet tegen den werkelijken vijand, het kapitaal, maar als Don Quichot tegen windmolens en schapen, de onschuldige Arbeidersklasse.

De Ligt heeft een stuk geschreven over de „Anti-revolutionaire praktijken der Sowjet-regering“. Daarover zijn reeds dozijnen artikelen geschreven deels door de bourgeoisie-pers, deels door de eenige revolutionaire arbeidersbladen in de wereld: de Kommunistische Arbeiderzeitung, The Workers Dreadnought en De Kommunistische Arbeider. Al deze bladen behandelen dezelfde feiten: de bourgeoisiebladen met instemming, om aan de nog huiverige kapitalisten aan te toonen, dat de bolsjewiki in Rusland nog zoo kwaad niet zijn, dat er best aan hun verdiend kan worden. De genoemde revolutionaire arbeidersbladen wijzen op die feiten om het proletariaat te laten zien dat Moskou en de daar gedreven Derde Internationale reeds lang niet meer de zaak van de Europeesche revolutie dienen.

Op de meeste van die artikelen antwoordt de pers van de Derde Internationale niet. Zij heeft order van Moskou om de arbeiders dom te houden, om de K.A.P.D. en de K.A.P.N. dood te zwijgen. Maar nu heeft De Ligt iets gezegd, dat de dictatortjes der C.P. in Nederland doet schuimbekken nl. „In Rusland zijn de revolutionairen uiteraard diegenen die linkscher staan dan het huidige regiem“. Dat kon letterlijk op de Hollandsche C.P. toegepast worden! Die De Ligt moest afgemaakt worden! Maar hij is springlevend, in plaats van zijn aantijgingen, zijn feiten werden enkele leuzen der anarchist bij de haren genomen en een nieuwe leuze werd gedrukt.

„Tegen alle regering“ zijn de anarchisten. Wij kommunistische arbeiders zijn dat ook. Wij werken elken dag, elk uur ervoor om alle regering overbodig te maken. Daartoe willen wij de arbeidersklasse zelfbewust maken; dan kan zij zich zelf bevrijden; dan kan ze door de dictatuur van het proletariaat de productie om de winst en der privaateigendom uitroeien; Dan kan zich een nieuwe, gezonde samenleving ontwikkelen, waarin alle menschen mensch zullen zijn, waarin alle persoonlijkheid tot volten wasdom zal kunnen uitgroeien zonder een andere in verdrukking te brengen. Helaas is het waar dat wij aan het eind van een langen weg van strijd en opoffering zien, wat vele anarchisten wel heel dichtbij wanen.

De leuze echter „Wie tegen de Sowjet-regering is,

is contra-revolutionair“, die de C.P. als pauselijke banbliksem hanteert, verwerpen wij beslist. Wij zijn tegen de Sowjet-regering, omdat die regering volgens Lenin er een is van arbeiders en boeren. Voor kort laten we — in de burgerpers — dat Bucharin en de meerderheid van het Russische journalistencongres vond dat de Sowjet-regering er een van de arbeiders moest zijn. Beide partijen hebben gelijk, maar Lenin staat op het terrein van de werkelijkheid. De Sowjet-regering is van de boeren en misschien nog een heel klein beetje van de arbeiders. De boeren zijn zeker 80 pCt. van 't Rode Leger; zij hebben den vrijen binnenlandschen handel afgedwongen en zullen ook den buitenlandschen wel krijgen dezen zomer. Onlangs had in Moskou de eerste staking weer plaats: de politie stond aan de zijde van den werkgever en wilde op de arbeiders schieten. Het zullen wel boeren zijn geweest net als de meerderheid van het Rode Leger.

Tegen deze boerenregering trekken we te velde. Vooral omdat ze zich nog proletarisch-kommunistisch noemt en omdat haar zoogenaamde kommunistische Internationale verwarring brengt in de hoofden van het proletariaat. Wij zijn tegen de Sowjet-regering om dezelfde redenen als Alexandra Kollontai en de Russische arbeidersoppositie, omdat zij de arbeidersklasse uit de revolutie heeft teruggedrongen, omdat wij linkscher staan.

Waarom is Duys tegen de Sowjet-regering? Omdat de sociaaldemocraten, als knechten en handlangers van de bourgeoisie, als luitjes die van niets tot iets zijn gekomen, natuurlijk bekrompen en stommer zijn dan hun meesters de grootkapitalisten. De grootkapitalisten van Amerika, Engeland en Duitschland hebben het revolutionaire verleden van de Sowjet-regering al uit hun geheugen gewischt. Vergeven en vergeen! En zaken doen. Schaper, Duys en Vliegen en al die gemeedelijke kleinburgers, die zoo rustig aan de Staatsruif knabbelen denken nog met woede aan de gebeurtenissen van 1917 en 1918 toen het voorbeeld van Rusland hun bijna de macht over het proletariaat ont-nomen had, toen bijna de revolutie het van de evolutie gewonnen had. God, die schrik toen Rusland zonder de stembus het kapitaal deed verdwijnen! Toen die bolsjewieken zoo maar de constituanten ontbonden! En in Brest-Litowsk zich terugtrokken uit den heiligen oorlog voor democratie en vrijheid!

Wie zulk soort tegenstanders van Sowjet-Rusland verward met revolutionaire arbeiders, zal telkens voor het wonder staan, dat onder het ofermes zijn slachtoffer verandert in een weerloos schaaap. Ook mogen de arbeiders wel niet te veel vertrouwen op de voorlichting van dergelijke onverantwoordelijke hoogepriesters. Niet lang geleden sprak er zoo een te Enschede, nl. Mevr. Holst. In het debat maakte een K.A.P.-lid haar er opmerkzaam op, dat de K.A.P. de verkiezingen niet zou negeren, integendeel in alle verkiezingsacties zich zou mengen, om het anti-parlementair standpunt der K.A.P. aan de arbeiders duidelijk te maken. Mevr. Holst verklaarde dit niet geweten te hebben en het deed haar plezier het te hooren.

Welnu, als men zoo weinig van de ideeën zijner medearbeiders afweet, mag men toch eerst wel eens onderzoeken voor men hen aanvalt. En als zoo de voorlichters zijn, moeten de arbeiders zeker zelf onderzoeken, lezen en nadenken.

Dat is de eerste stap op de weg der bevrijding.

Eenheidsfront.

De ras-demagogen der C.P. reizen het land af met verkapte verkiezingsredevoeringen. „De dreigende wereldoorlog“ en het „Eenheidsfront“ zijn de stokpaardjes die ze voor de leege zalen laten huppelen als echte strijdassen. Arme dwazen die zich door de hou-terige sprongen laten misleiden!

De wereldoorlog! Och ja die dreigt zoolang er kapitalisme, dus productie om de winst bestaat. Maar nu toch haast minder dan ooit, omdat het kapitaal geen nieuwe oorlogen kan beginnen, zoolang het niet zijn gemeenschappelijken vijand, het proletariaat, lam geslagen en voor onbegrensde uitbuiting murw heeft gemaakt. Dat heeft Lloyd George duidelijk gezegd. En hij en Harding en Stinnes begrijpen elkaar heel goed. De verblinde is nog de Franche regering: al niet meer de Franche zakenmannen. Die willen ook wel meedoen aan de verdeling van Rusland en China.

Als Wijnkoop, van Ravesteijn. Brommert en trawanten dan ook schreeuwen over Wereldoorlog zijn het of stommingen of misleiders. Van menschen die zich zoo wisten op te werken nemen we maar liever het laatste aan. Trouwens de verdelid g is voor hen groot. De C.P. (en de derde Internationale) verliest snel het beetje invloed dat ze had. De verkiezingen, de groote grabelmand voor allen die van de arbeiders leven, naderen. Hoe zullen ze zelftjes winnen? Hun stemmers, de min of meer revolutionaire arbeiders van het N.A.S. hebben ze beleedigd door hun Eenheidsresolutie van Groningen. Maar er zijn ook nog pacifisten onder die arbeiders: die kunnen ze vangen met „De Dreigende Wereldoorlog“ „stemt op ons en wij . . . stemmen

tegen de Wereldoorlog!“ dat is hun leuze.

De C.P. in Nederland zit in de modder; maar nog veel dieper zit de Duitse K.P. erin. Vandaar dat ze daar veel fraaier dingen ontdekken, opportunistische smerlapperijen, die door Moskou graag overgenomen en aangedikt worden.

De leuze van het Eenheidsfront is „Made in Germany“, door de K.P.D., de ondergaande partij, die in een jaar van 450.000 tot 160.000 leden terugliep. Deze partij, de parlementaire die niet eens meer als fractie (15 leden) in den Rijksdag geldt, stelde 21 December 1921 aan Moskou voor een gemeenschappelijke „actie“ mogelijk te maken van de Derde Internationale, met de Tweede (Londen) en de Twee en-Halfde (Weenen) van de Rode Vakverenigings-Internationale en de „Gele“ van Amsterdam. De grondslagen van dit voorgestelde „Eenheidsfront“ hoeven we niet eens te bespreken. Een feit is dat Moskou nog verder wilde gaan: Zinovief heeft namens het Executief Comité van de „Comintern“ aan de K.P.D. laten weten, dat kommunisten zoo mogelijk ministerszetels in socialistische regeringen moeten aannemen. Hoe jammer dat deze kommunisten wel niet spoedig deze kans zullen krijgen! Er is geen beter middel om de misleiders der arbeidersklasse te ontmaskeren, dan door ze in de regering eenen burgerlijke maatschappij te zien optreden. Welke arbeider gelooft nog, na wat hij in Zweden, Duitschland en België gezien heeft, dat een socialistisch minister iets anders kan zijn dan een handlangers der kapitalisten, een handlangers die nog verwaander dan anders trapt op de arbeiders? Wellicht zullen we het binnenkort ook in Nederland zien en Wijnkoop heeft alvast zich ter beschikking van Troelstra gesteld voor het geval deze minister wordt. Het Eenheidsfront immers! Loyale samenwerking of loyale oppositie wat doet niet er toe: het proletariaat zal het loodje leggen als in 1929 bij 't verraad van Bielefeld toen de K.P.D. loyaal (eerlijk) wou wezen tegenover . . . Noske en zijn beulsknechten.

De arbeiders en arbeidersvrouwen van 't Roerbekken weten er alles van, voorzover ze toen niet op afschuwelijke wijze vermoord zijn. Een schot in de buik! was de vriendelijkste straf der Noskieten. Met een schot in den buik zal het proletariaat een menschenleven lang rondloopen indien het eenheidsfront, d.w.z. de eensgezindheid van alle arbeidersverraders bereikt wordt. Maar makkelijk zal het niet gaan met dit Eenheidsfront. De Derde Internationale in haar waanzinnigen honger naar parlementszetels en massa's verburgerlijkte arbeiders, wil graag, is zoo deemoedig dat de stervende Tweede Internationale er van bijkomt. Maar juist die oude sociaal patriotistische partijen willen niets te doen hebben met die rumoerige arbeiders, met het proletariaat. Kameraden, die sociaaldemocraten zijn een nieuwe stand geworden; zij zijn de nieuwe vierde stand, en wij dalen af tot vijfde stand. Zij, de partijen van ambtenaarij, onderwijzers, arbeidersbureaucraten, kleine bazen, enz. zouden al die elementenverliezen als ze zich inlieten met doodgevone proleten.

De beroemde Cunow heeft 't voor Duitschland reeds eenige malen gezegd in „Die Neue Zeit“, het wetenschappelijke orgaan der Deutsche meerderheidssocialisten. Nog onlangs was er sprake van, dat de Onafhankelijken bij de Duitse S.D.P. zouden komen; maar Cunow zei ronduit, dat die min of meer roezige arbeiderssele-menten maar moesten blijven waar ze waren.

De Nederlandsche S.D.A.P. is een even „fatsoenlijke“ kleinburgerlijke partij als de Deutsche. Als ze mag „regeren“ voor het grootkapitaal heeft ze aan de arbeiders geen verlot te vragen, evenmin als aan de C.P. en andere kleine vennootschappen, die de arbeiders mee helpen bedriegen.

Het Eenheidsfront der arbeidersverraders zal pas komen in de dagen van grooten strijd. Maar dan zal terzelfder tijd gaan groeien het Eenheidsfront der arbeiders zelf, die in den strijd en in de nood elkaar zullen vinden. De nood komt hooger, onafwendbaar; weinu, kameraden, laten we den strijd zoeken en wij zullen onze Eenheid vinden.

Onze Brochures.

Het Communistisch Manifest	20 Cts.
De Grondslagen van het Communisme	25 „
Het Historisch Materialisme	40 „
Klassemoraa	10 „
Het Imperialisme, de Wereldoorlog en de Sociaal-Democratie	35 „
De Wereldrevolutie	25 „
Staat en Revolutie, door N. Lenin	40 „
Het Opportunisme in de Nederlandsche Communistische Partij	25 „
De Algemeene Arbeidersbond (Revolutionaire Bedrijfsorganisaties)	20 „
De organisatie voor den klassenstrijd van het Proletariaat	12½ „
De Sowjet-Regering en de 3e Internationale op sleptouw der Intern. bourgeoisie	20 „
Open brief aan Lenin	25 „
Bestellen bij P. Coerman, Joz. Israëlaan 16, Bussum. Bij toezending per post zijn alle prijzen 2 cts. hooger.	